

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

**ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ**

Θερινή Περίοδος Διακοπών 2012

Α' ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΚΕΨΗΣ

3 Σεπτεμβρίου 2012

**Η Ατιμωτική για την Ελλάδα
Συνεύρεση**

της Καγκελαρίου της Γερμανίας με τον Πρωθυπουργό του Καθεστώ τος Κατοχής στην Χώ ρα.

Ο Έσχατος Εξευτελισμός:

“Samaras bittet Merkel um eine letzte Chance”

(Ο Σαμαράς παρακαλεί τη Merkel για μια τελευταία ευκαιρία)

Πρωτοσέλιδο, Die Welt, 24 Αυγούστου 2012

Το Καθεστώς της Χώρας επιτελεί φανερό και καθαρό εθνικό έγκλημα καθοσιώσεως. Και αυτό που κάνει είναι απολύτως λογικό και σύμφωνο προς τη φύση του. Άρα αναμενόμενο. Είναι Καθεστώς Κατοχής. Και επομένως διαπράττει εθνική προδοσία. Ηλίου φαεινότερο. Καμία έκπληξη ως προς αυτό.

Δεν υπήρχε αμφιβολία για τον ουσιώδη χαρακτήρα του Καθεστώτος της Χώρας. Άρα ασφαλώς και δεν είχε δισταγμό τι να διαλέξει όταν ελέω κρίσης ετέθη το ζήτημα άμεικτης επιλογής μεταξύ εθνικού συμφέροντος και συμφέροντος των κυρίων του. Αυτοστιγμεί συντάχθηκε με τους κυρίους του, όχι καν σαν πιστό σκυλί αλλά ως πίθηκος. Διότι η φύση του συνίσταται στο να πιθηκίζει Ευρωπαϊσμό. Είναι ένας ιδεολογικός, πολιτιστικός, γεωπολιτικός και οικονομικός πίθηκος του Ευρωπαϊσμού. Ο Ευρωπαϊσμός ως Ευρωπαϊκή ουτοπία είναι ο λόγος ύπαρξής του. Προφανώς και δεν είχε βάρος το εθνικό συμφέρον για το Καθεστώς Κατοχής, όταν η μονίμως σοβούσα κρίση του ΝεοΕλληνισμού έφτασε στην έκρηξη και με αυτόν τον οξύ τρόπο σαφώς αντιπαρατέθηκε το Ευρωπαϊστικό με το Ελληνικό συμφέρον. Ούτε επ’ αυτού συνέβη κάτι το εκπληκτικό. Το Καθεστώς Κατοχής ξετσίπωτα διακηρύσσει: υπέρτατος σκοπός η σωτηρία της ευρωζώνης και η διατήρηση της χώρας εντός αυτού του ζουρλομανδύα παρακμιακής Ευρωπαϊκής αποκοτιάς.

Αυτό που εκπλήσσει είναι άλλο. Η μοναδικότητά του στην παγκόσμια ιστορία αποτυχημένων καθεστώτων είναι η έλλειψη ορίων την οποία επιδεικνύει στη χυδαιότητα της υποτέλειάς του στους ξένους κυρίους του. Τα δίνει όλα με μια προστυχιά άνευ προηγουμένου στα ιστορικά χρονικά. Βέβαια δίνει τη χώρα, όχι δικά του πράγματα, αφού Καθεστώς και Κοινωνία είναι εχθροί στον ΝεοΕλληνισμό. Αλλά και έτσι, υπάρχουν όρια

αυτογελοιοποίησης που προδοτικά κατεστημένα δεν ξεπερνούν έτσι εύκολα, έστω για λόγους αυτοσυντήρησης: γιατί αυτογελοιοποίηση στην πολιτική ιστορία σημαίνει αναπόδραστη αυτοακύρωση. Τούτο εδώ τους «υπερβαίνει»! Και οι Εριννύες το μαστιγώνουν αλύπητα.

Είδαμε στις 24 Αυγούστου εικόνες της συνέντευξης τύπου της Καγκελαρίου της Γερμανίας και του Πρωθυπουργού του Καθεστώτος Κατοχής της Ελλάδας. Λέω εικόνες γιατί η μετάδοση από τα άθλια ΜΜΕ, τα σκυλιά του Καθεστώτος, ξεπέρασε τις επιδόσεις παραπληροφόρησης που είναι σύμφυτες με την υλακτική λειτουργία τους. Αλλά οι εικόνες είπαν ξεκάθαρα αυτά που δεν είπαν οι εξωνημένοι καραγκιοζομεταφραστές.

Η Γερμανίδα Καγκελάρια άστραφτε Γερμανισμό. Άσπογη εμφάνιση, προσεγμένη στην εντέλεια, ενδυμασία τευτονικού ύφους και κλασσικής κοπής, ευπρεπής καλλωπισμός ηρωικής μεγαλοσύνης, κομψές χειρονομίες, οξείες κινήσεις, ταχύρροπος και εφελώμενος βηματισμός, στητό παρουσιαστικό, ψυχρή ευγένεια, αφ' υψηλού άνεση συμπεριφοράς. Και δίπλα της ο Τάλας, μικρός, τεταραγμένος εν περιενδύσει σοβαροφανείας και συντετριμμένος, θολού και άπνοου βλέμματος, περιδεής, απαγγέλων μηχανικώς μεμαθημένα μαθήματα βερμπαλισμού, αποσβολωμένος και ακίνητος μέχρις ότου, διακοπέντος αποτόμως του θεάτρου κελεύσματι της Κυρίας, αποχωρών περιεδινείτο αλαφιασμένος κατά τις υποδείξεις της.

Για εμάς τους Έλληνες Δημιουργούς της Κοινωνίας ήταν η απόλυτη ταπείνωση, παρόλο που ο Πρωθυπουργός είναι ο αντιπρόσωπος του Καθεστώτος Κατοχής και όχι της Χώρας. Και μεταποιώντας την ταπείνωση σε δίκαιη οργή, δηλώνουμε κατηγορηματικά στους Ευρωπαίους και στη Γερμανία ότι η Ελλάδα και η κοινωνία της προφανώς και δεν δεσμεύεται από τις συμφωνίες του προδοτικού Καθεστώτος και των εντολοδόχων πρωθυπουργών του. Όλες συλλήβδην τις συμφωνίες των Πρωθυπουργών της διακηρυγμένης Κατοχής και Υποτέλειας Παπανδρέου – Παπαδήμα – Σαμαρά τις αποποιούμαστε και θα ακυρωθούν δια μιας και αδιαπραγμάτευτα από την Εθνική Κυβέρνηση που θα προκύψει από την Επανάσταση που συντελείται καθημερινά στην Ελλάδα.

Την ημέρα του Θεάτρου Σκιών στο Βερολίνο, συνέβη να ανακοινωθεί και η ανεκδιήγητη, κατάπτυστη συμφωνία για τη Siemens. Τέτοιες ενδείξεις εμετικής υποταγής εννοούσε η Καγκελάρια όταν μιλούσε για συμβολικές πράξεις της (ανθ)Ελληνικής Κυβέρνησης Κατοχής που σηματοδοτούν την παντελή συμμόρφωσή της προς τα κελεύσματα των κυρίων της.

Και επί της ουσίας να τι έγινε πολύ απλά. Οι Ευρωπαϊστικοί Κύκλοι είπαν στο υποτελές Καθεστώς της χώρας μας, ότι η μόνη ελπίδα του να διατηρηθεί στην Ευρωζώνη είναι να πειθαρχήσει απολύτως στις διαταγές της Γερμανίας, έτσι ώστε να μη δίνει πρόσχημα στις σοβαρές και επιβαλλόμενες δυνάμεις εντός Γερμανίας (Bundesbank, συντελεστές της πραγματικής οικονομίας, ιδίως στη βιομηχανική παραγωγή, πολιτικές τάσεις δημιουργικού επαναπροσανατολισμού και αναδόμησης του στρατηγικού δόγματος της χώρας) να ωθήσουν στη δημιουργία συνθηκών αναγκαστικής εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη και συνολικής ριζοσπαστικής μεταμόρφωσης του Ευρωπαϊκού περιφερειακού Συστήματος.

Αυτό το μοντέλο συμβουλίας είναι σαν τις προτροπές της ΑυστροΟυγγρικής Αυτοκρατορίας προς την Υψηλή Πύλη να αποδέχεται όλους τους όρους της Ρωσίας, ώστε να μην εκμεταλλευτεί η Ρωσική επεκτατική στρατηγική τυχόν Οθωμανική ανυπακοή για να διαρρήξει τους δεσμούς συνοχής της Ιεράς Συμμαχίας με μονομερή δράση κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Πέρα από τις γενικές ομοιότητες και αναλογίες που έχει η Ευρωπαϊκή Ένωση και η

Ευρωζώνη με την Ιερά Συμμαχία, ειδικότερα υπάρχει ουσιαστική συνάφεια μεταξύ των Συμβουλών της ΑυστροΟυγγαρίας τότε και των Ευρωπαϊστικών Κύκλων τώρα. Οι συμβουλές και στις δυο περιπτώσεις δεν αφορούν στον συμβουλευόμενο αλλά στον συμβουλευόντα. Η ΑυστροΟυγγρική Αυτοκρατορία γνώριζε ότι η εσωτερική και εξωτερική της αδυναμία δεν της επέτρεπε να διατηρηθεί παρά μόνο μέσω της αδράνειας από την Ισορροπία Δυνάμεων στην Ιερά Συμμαχία. Κάθε ανατροπή της Ισορροπίας θα εσήμαινε και το τέλος το δικό της (όπως και έγινε με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο). Είναι χαρακτηριστικό ότι η Αγγλική πολιτική άφηνε πολύ περισσότερα περιθώρια ευελιξίας στην Οθωμανική Αυτοκρατορία – η Μ. Βρετανία δεν κινδύνευε από την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων της Ιεράς Συμμαχίας.

Όπως λοιπόν η συμβουλή «φρονιμάδας» της ΑυστροΟυγγαρίας απέβλεπε στο δικό της συμφέρον, και όχι σε αυτό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ούτε ακόμη και στο αντισυμφέρον της Ρωσίας – έτσι και οι αντίστοιχες συμβουλές των Ευρωπαϊστικών Κύκλων αφορούν πρωτίστως στο συμφέρον του Ευρωπαϊσμού και των Οργάνων του, και όχι στα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας και της Γερμανίας. Τι θα έκανε εν προκειμένω ο αναχρονιστικός Ευρωπαϊσμός και οι ουτιδανές Βρυξέλλες και οι φαιδροί Επίτροποι και ο δύστυχος Γιούνκερ, αν Ελλάδα και Γερμανία συνεννοούνταν στη βάση των πραγματικών συμφερόντων τους, όπως έχω εξηγήσει πολλές φορές και θα ξαναπώ παρακάτω; Δεν θα είχαν λόγο σημαίνουσας ύπαρξης.

Η κωμωδία της θεατρικής συνάντησης της Κυρίας και του Πιθήκου αποκτά την τραγική της ουσία αφ' ότου στην πραγματικότητα τα αληθινά συμφέροντα Γερμανίας και Ελλάδας όντως ταυτίζονται σε αυτή τη δραματική συγκυρία. Η κατ' ευθείαν συνεννόηση ενός πολιτικού περιωπής από την Ελλάδα με την Καγκελάριο θα απεγκλώβιζε τις δημιουργικές εξελίξεις σε Ευρώπη και Ελλάδα ταυτοχρόνως. Με ένα σμπάρο θα είχαμε δύο τρυγόνια. Ο Σμπάρος είναι η αποχώρηση της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Τα δυο Τρυγόνια είναι η απελευθέρωση Γερμανίας και Ελλάδας από την παραφροσύνη του Ευρωπαϊσμού.

Ο Ευρωπαϊσμός είναι η καινούρια εκδοχή εκείνης της ίδιας εσχατολογικής παράνοιας του Ευρωπαϊκού (αντι)πνεύματος της τεχνητότητας που έδωσε στον αποτρόπαιο 20ο αιώνα ήδη τις ιδεολογίες του εθνικοσοσιαλισμού, του φασισμού και του κομμουνισμού. Είχε μολύνει στο παρελθόν την ανθρώπινη φύση με τερατωδίες σαν την Γοτθική (αντι)Τέχνη και το Εθνικό Κράτος.

Η σύγχρονη Ευρωπαϊστική ιδεοληψία ετράφη, είναι αλήθεια, σε πραγματιστικό έδαφος, παντελώς αλλότριο βεβαίως προς τον αληθινό χαρακτήρα της, αλλά ούτως ή άλλως η φύση και η ανάπτυξή της υπερέβαιναν κατά πολύ την αντοχή της αληθινής βάσης της. Μια γεωπολιτική αναγκαιότητα ήταν που έδωσε αφορμή στο εκτός πάσης αναλογίας προς αυτήν έκτρωμα της παχύσαρκης ιδεοληψίας. Γεωπολιτική στρατηγική απαίτηση μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν η στενή συνεργασία νικητών και ηττημένων του Ευρωπαϊκού χώρου υπό την ηγεσία των ΗΠΑ προς περιορισμό και αναχαίτιση της Σοβιετικής επιρροής και εξάπλωσης. Όμως μια υγιής συνδυαστική αλληλεπίδραση μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κρατών όπως η Κοινή Αγορά γρήγορα μεταλλάχτηκε, σύμφωνα με την ατελέσφορη μοίρα του Ευρωπαϊκού χαρακτήρα, σε μια ιδεοληπτική κραιπάλη όπου συστηματικά το κάρο μπαίνει μπροστά από το άλογο.

Όσο ο Διπολισμός του Παγκόσμιου Συστήματος κρατούσε, οι απαισίες ονειρώξεις των Ευρωπαϊστικών Κύκλων καλλιεργούνταν ως υποκατάστατα πραγματικής ιστορικής συνουσίας. Με την κατάρρευση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας, οι Ευρωπαίστες κατανόησαν ότι το έδαφος πάνω στο οποίο έστηναν τις εσχατολογικές παγίδες τους προς

διαβουκόλευση των απλοϊκών μαζών των Ευρωπαϊκών κρατών, εξαφανίστηκε. Συνεπώς ο Μύθος του Ευρωπαϊσμού γρήγορα θα διελύετο αποκαλυπτομένης της φαντασιακής υπόστασής του, αν δεν εβιάζετο η φυσική διαδικασία εξουδετέρωσής του με ένα άλμα τεχνητότητας, μπροστά στο οποίο ωχριούσαν οι μέχρι τότε ανακοπτόμενες πραγματικές εξελίξεις. Αυτό το crescendo αηδιαστικής τεχνητότητας ήταν το κοινό νόμισμα και η Ευρωζώνη. Οι εγκληματίες του Ευρωπαϊσμού εν γνώσει τους και με δόλο καταδίκασαν τους Ευρωπαϊκούς λαούς στον σημερινό αδιέξοδο Λαβύρινθο τους.

Η ιστορική μέγα-ονείρωξη του Ευρωπαϊσμού (να βάλουν το κάρο του κοινού νομίσματος μπροστά από το φανταστικό άλογο της οικονομικής και πολιτικής ένωσης) δεν κράτησε ούτε μια δεκαετία. Στην πρώτη κρίση παλινδρόμησης του ελεύθερου (καπιταλιστικού) συστήματος, το οικοδόμημα της Ευρωζώνης κλονίζεται συθέμελα. Θα διαλυθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αυτό είναι οικονομική και ιστορική νομοτέλεια. Η μόνη ελπίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να επιβιώσει παίζοντας κάποιο (αν και αντικειμενικά ηλαττωμένο) ρόλο στις μακροϊστορικές εξελίξεις, είναι να επανέλθει στις υγιείς αρχές της – αυτές μιας γνήσιας Κοινής Αγοράς, και μάλιστα τέτοιας ανοικτής και όχι αντιδραστικής προς τη βαθυνόμενη Παγκοσμιοποίηση. Η Αγγλική πολιτική.

Πέρα από τις ανόητες και γελοίες Ευρωπαϊστικές ιδεοληψίες, η Γερμανία ίσως θα μπορούσε να αντέξει οικονομικά τη Γερμανοποίηση της Ευρώπης, τον μετασχηματισμό δηλαδή του Ευρωπαϊκού Συστήματος στο πρότυπο της ενσωμάτωσης της Ανατολικής Γερμανίας στην ενιαία Γερμανική Πατρίδα. Λέω «ίσως» εν επιγνώσει υπερβολής, γιατί τα οικονομικά μεγέθη που θα απαιτούνταν σε αυτή τη μεταμόρφωση το πολύ πιθανότερο είναι να κατέστρεφαν εκ νέου για τρίτη φορά το Γερμανικό θαύμα. Και εξάλλου η οικονομική διάσταση του φαινομένου είναι μόνο μια άποψή του. Γεωπολιτικά και πολιτιστικά και εθνολογικά το εγχείρημα θα ήταν αδύνατο, όπως απέδειξαν οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι του 20ου αιώνα. Το να σκεφτεί κανείς και μόνο να κάνει τον 21ο αιώνα υπό ευσταθές Μονοπολικό παγκόσμιο σύστημα και καλπάζουσα Παγκοσμιοποίηση, αυτό που ούτε πόλεμοι μέχρις εσχάτων δεν πέτυχαν τον 20ο αιώνα υπό ασταθές σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων και Ηγεμονικό Ευρωπαϊκό εθνικισμό, είναι καθαρή εγκληματική τρέλα, που αν αφεθεί στον αχαλίνωτο βολουνταρισμό της θα προκαλέσει αυτό ακριβώς που θέλει να αποφύγει, μια γενικευμένη δηλαδή αστάθεια πολυρραγή στο Ευρωπαϊκό σύστημα.

Εξ αντικειμένου λοιπόν η Γερμανία επανακάμπτει σε εθνική στρατηγική. Το συμφέρον της ευρίσκεται σε αρμονία με το Άνυσμα της Ιστορίας. Στην οικονομική Παγκοσμιοποίηση του Μονοπολικού γεωπολιτικού παγκόσμιου συστήματος έχει τα απαραίτητα συγκριτικά πλεονεκτήματα (και τα έχει εν ωριμάνσει ενεργά), εκείνα που της εξασφαλίζουν μια δεσπόζουσα θέση στους παγκόσμιους συσχετισμούς. Αλλά τα συγκριτικά της πλεονεκτήματα λειτουργούν αποτελεσματικότερα τώρα πια χωρίς τις πέδες του Ευρωπαϊσμού – της ιδεοληψίας του, των δομών, των οργάνων και των προτεραιοτήτων του. Η ανταγωνιστικότητά της είναι υψηλή και δεν μπορεί να την διακινδυνεύσει επιβαρύνοντάς την με τις αναγκαίες δυσλειτουργίες άλλων Ευρωπαϊκών Κρατών.

Φυσικά υπάρχουν χώρες που μπορούν να συμπλεύσουν υπό την ηγεσία της Γερμανίας στη νέα αντικειμενική στρατηγική χάραξη. Και μάλιστα ο διαχωρισμός των ικανών από τους ανίκανους για τέτοια δημιουργική Γερμανική συμπόρευση συμπίπτει χαρακτηριστικά με πανίσχυρες διαχρονικές faultlines της Ευρωπαϊκής γεωγραφίας, φυλογενετικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές, μεταξύ διαφορετικών τεκτονικών γεωδυναμικών πλακών. Βεβαίως στην προκειμένη περίπτωση δεν θα συμβεί ώστε όλη η Βόρεια Ευρώπη (εκείθεν του άξονα του Ρήνου, των Άλπεων και του Δούναβη) να συμπτυχθεί περί τον Γερμανικό πυρήνα.

Οι Σκανδιναβικές χώρες διαρκώς επαμφοτερίζουν προς την Αγγλία, οι δε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης δεν θα ανταλλάξουν τη Ρωσική κηδεμονία με τη Γερμανική. Μικρή σχετικά θα είναι η περιφέρεια του σκληρού Γερμανικού Κύκλου.

Αλλά αυτό δεν είναι το θέμα μου εδώ. Το έχω αναλυτικά διαπραγματευτεί αλλού (κυρίως, δείτε το «Χώρος και Ιστορία» μου, τόμος Α, και στο site του Ινστιτούτου, τη συνέχεια). Το πρωτεύον ζήτημα για τις προσεχείς Ευρωπαϊκές εξελίξεις είναι η αναπόφευκτη αλλαγή του Στρατηγικού Δόγματος της Γερμανίας. Γνωρίζοντας την αναγκαιότητα της αλλαγής αυτής οι Ευρωπαϊστικοί Κύκλοι και οι χαμένοι της Παγκοσμιοποίησης μεταξύ των πρώην Μεγάλων, και τώρα ραγδαία κατερχόμενων την κλίμακα ισχύος της ιστορίας, κυρίως Ευρωπαϊκών χωρών, προσπαθούν να μη δίνουν αφορμή στη Γερμανία για την πλήρη κατάφαση της ωριμάζουσας νέας της Στρατηγικής. Επιμένουν στην «Αν-ιερη» Συμμαχία (τον ανύπαρκτο, ρομαντικό ΓερμανοΓαλλικό Άξονα, το status quo του γελοίου Κοινοτικού Κεκτημένου, τους απεχθείς λογοδιαρροικούς συμβιβασμούς μιας ασταθούς ισορροπίας Δυνάμεων) γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι η προσγείωση στην πραγματικότητα με το ξύπνημα από την Ευρωπαϊστική ονειρώξη τους σημαίνει την κατάργησή τους από την ενεργό ιστορία. Από το άλλο μέρος της Ευρωπαϊκής κραιπάλης, η Γερμανία αντιμετωπίζει την Ευρωπαϊστική στρατηγική της προσκόλλησης άνευ όρων (ο Ευρωπαϊσμός έχει γίνει η βδέλλα της Γερμανίας) με την Πολιτική της αποκόλλησης δια της Φυγοκέντρισης. Αυξάνει και εντείνει συνεχώς τη δυναμική των όρων και συνθηκών υπό τις οποίες και μόνον θα ήταν δυνατή η συναίνεση της Γερμανίας στο Ευρωπαϊστικό εγχείρημα. Το λέει ωμά: «αν θέλετε να είστε μαζί μας, γίνετε σαν εμάς». Φυσικά γνωρίζει, όπως όλοι ξέρουν, ότι η στρατηγική αυτή βασίζεται στην υπόθεση του αδυνάτου. Καμία από τις χώρες προς τις οποίες απευθύνεται η προσταγή δεν μπορεί να γίνει σαν τη Γερμανία, υπό την απαιτούμενη έννοια ότι η κοινωνία της να συμπεριφέρεται σαν τη Γερμανική κοινωνία. Η Γερμανία βοά και κέκραγε στους εταίρους της συμφοράς: ή Γερμανοποιημένη Ευρώπη ή ο σώζων εαυτόν σωθείτω. Βεβαίως αυτό ακριβώς το γεγονός είναι το ηφαιστειο που ανατινάζει τη σαθρή Ευρωπαϊκή Συνεννόηση.

Τα ζητήματα αυτά έχουν πάρει τον δρόμο επίλυσής τους στη σκληρή πραγματικότητα. Τίποτα δεν είναι κωμικότερο από τους Καραγκιόζηδες Ευρωπαίους Υπαλλήλους (Επιτρόπους και προέδρους και παρατρεχάμενους), τη Βρυξελλική γραφειοκρατία να δηλώνει με πομπές και πόζες Καρδινάλιων της Αγίας Έδρας του Εσχατολογικού Ευρωπαϊσμού, την αποφασιστικότητά τους (ποιοι, ποια;!) να συντηρήσουν το έκτρωμα διασωληνωμένο. Η Ιστορία όμως, με τη σκληρότητα του Όντος, το αποσυνδέει, και η Χίμαιρα πεθαίνει.

Ουράνιες σάλπιγγες διασαλπισάτωσαν το Αλληλούϊα του θριάμβου!

Και ερχόμαστε στη χώρα μας. Η Ελλάδα όφειλε με κάθε ευκαιρία, και χωρίς ευκαιρία, να απεγκλωβιστεί από το Ευρωπαϊστικό έκτρωμα. Ελληνισμός και Ευρώπη δεν είναι μόνον ενάντιες συνθήκες της ανθρώπινης ύπαρξης, είναι απολύτως ασύμβατα πολιτιστικά και ιστορικά φαινόμενα.

Πολιτισμικά, το Ελληνικό Πνεύμα και το Ευρωπαϊκό (Αντι)Πνεύμα είναι αντιφατικά μεταξύ τους. Μεταξύ όντος και μη όντος ουδεμία σύζευξη, συνουσία ή ανάμειξη και κράση χωρεί. Γεωπολιτικά, η Ελλαδική χώρα ανήκει στο Μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο με τις εξακτινώσεις του στην Κεντρική Ευρώπη, τα Βόρεια του Ευξείνου Πόντου και την

Παρευξείνιο ζώνη, τον Καύκασο και την Υπερκαυκασία, την Κεντρική Ασία (από τη Σιβηρία μέχρι τον Ινδικό), τη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Λεκάνη της Μεσογείου με την αντίστοιχο παραμεσόγειο. Η Ελλάδα δεν έχει καμία σχέση με τον Άξονα του Ρήνου. Κρατικά, κοινωνικά και οικονομικά στην Ελλάδα ταιριάζουν οι δυο αρχές του ελεύθερου φυσικού συστήματος και της τοπικότητας και η υπέρτατη αξία της αριστείας. Το κράτος ως χώρος («Χώρα») ελεύθερης αυτοδιευθέτησης είναι το ιδεώδες φυτώριο ακμής του Ελληνισμού. Αντιδιαμετρικά είναι το πατερναλιστικό εθνικό κράτος της Ευρώπης. Αντίστοιχα για τις κοινωνικές δομές και την οικονομική δραστηριότητα. Στον Ελληνισμό δεν υπάρχει δεδομένη και δομική θεσμική επισημότητα. Το πεδίο αγώνα είναι ελεύθερο – «το δ' ευ νικάτω». Ή άλλως, ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.

Υπό το αξίωμα της τριπλής αυτής αντίφασης, ο Ευρωπαϊκός προσανατολισμός της Ελλάδας ήταν αναπόφευκτο ότι θα αποτελούσε Ευρωπαϊστικό πιθηκισμό. Ο επίσημος ΝεοΕλληνισμός είναι ένας Πιθηκισμός. Και τα ΝεοΕλληνικά πράγματα είναι όλα μαιμού. Όλα πλην των γνησίων και αδιαφθόρων εκφράσεων του Ελληνισμού, που υποχρεωτικά παραμένουν ανεπίσημα, αφού περιθωριοποιούνται από το επίσημο κράτος.

Και χωρίς την τρέχουσα τερματική κρίση λοιπόν, η Ελλάδα θα έπρεπε να αποτάξει τον Ευρωπαϊσμό για να ανακαλύψει τον Ελληνισμό του εαυτού της, και να κραταιώσει τα συγκριτικά πλεονεκτήματά αυτής της μεγαλήνορος ταυτότητας. Επιπλέον, η δυναμική της αναγκείας και ικανής αυτής συνθήκης απόταξης της Ευρώπης για την αναγέννηση της Χώρας και της Κοινωνίας μας πολλαπλασιάζεται εκθετικά υπό τη συγκυρία της οικονομικής μεγακρίσης.

Όπως πολλές φορές έχω αναλύσει, η διέξοδος από τον Λαβύρινθο στον οποίο ευρισκόμαστε μπορεί να ευρεθεί τότε και μόνον τότε εάν συντελεσθούν:

- 1) Απόλυτη άμεση δια μιας χρεωκοπία της χώρας κατά 85%. Εννοώ αποκοπή χρέους πραγματική και όχι το μοναδικό φαινόμενο της πρόσφατης γελοίας χρεωκοπίας κατά PSI, χρεωκοπίας προς το συμφέρον των δανειστών και όχι των οφειλετών.
- 2) Άμεση αποχώρηση από το Ευρώ και την ούτως ή άλλως διαλυόμενη Ευρωζώνη. Ορθολογική υιοθέτηση Εθνικού Νομίσματος. Μετατροπή των Δανείων στο Εθνικό Νόμισμα.
- 3) Εφ' άπαξ άμεση υποτίμηση του εθνικού νομίσματος κατά 80%.
- 4) Σύγκλιση Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης.
- 5) Ριζοσπαστική αναδόμηση του Κρατικού συστήματος – πολιτειακή ανασύσταση (υιοθέτηση Συντάγματος Αμερικανικού τύπου), πολιτική αναδιάρθρωση (διάλυση του υφιστάμενου πολιτικού συστήματος, εκ νέου δημιουργία των δυο συζυγών παραταξιακών συσπειρώσεων, μικρό και ισχυρό κράτος), οικονομική ανασυγκρότηση (ελεύθερες και ανοικτές αγορές για την ενεργοποίηση της δυναμικής δημιουργικότητας του Έλληνα, ισχυρή εθνική οικονομία).
- 6) Άμεση αλλαγή εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής. Υιοθέτηση Στρατηγικού Δόγματος συντονισμού προς το Άνυσμα της Ιστορίας, ενεργού συμμετοχής στο οικείο γεωπολιτικό πεδίο και εναρμονισμού προς το παγκόσμιο μονοπολικό σύστημα. Εκ βάθρων ανασύνταξη και ισχυροποίηση των Ενόπλων Δυνάμεων της Χώρας.

Επιστρέφοντας στη σημαδιακή συνεύρεση της Καγκελαρίου της Γερμανίας με τον Πρωθυπουργό του Κατοχικού Καθεστώτος στην Ελλάδα – συνεύρεση αντεστραμμένων ρόλων και πλήρους υποταγής του δεύτερου στην πρώτη.

Ο Κατοχικός Πρωθυπουργός συνενερέθη υποσκελιζόμενος για να εξυπηρετήσει εξ ορισμού

τα συμφέροντα του Ευρωπαϊσμού – του Βρυξελικού καρκινώματος και των χαμένων της ιστορίας Ευρωπαϊκών Κρατών. Η συνεύρεση ήταν συνεπώς συνουσία απεχθείας. Για τον απλούστατο λόγο ότι δεν συνετελέσθη επί τη βάσει των πραγματικών συμφερόντων των δυο χωρών, αλλά για λογαριασμό άλλων συμφερόντων. Ηδεία συνεύρεση είναι η κατά τα ίδια συμφέροντα.

Να ποια θα ήταν η καθ' ηδονήν συμφεροντολογική συνεύρεση κατά φύσιν και επί ίσοις ενός Έλληνα Πρωθυπουργού με τη Γερμανίδα Καγκελάριο.

Η νέα στρατηγική της Γερμανίας θέλει να αρχίσει ταχύτατα η αναδόμηση του Ευρωπαϊκού Συστήματος βάσει των νέων παγκόσμιων και περιφερειακών δεδομένων. Να αποδομηθεί η Ευρωπαϊστική ιδεοληψία και η νοσηρή γραφειοκρατία της. Να απελευθερωθεί η Γερμανία από τα βαρίδια των ιστορικά καθυστερημένων Ευρωπαϊκών χωρών.

Το νέο στρατηγικό δόγμα της Ελλάδας πρέπει να είναι η άμεση αποδέσμευση από τον Ευρωπαϊστικό βραχνά σε όλα τα επίπεδα της εθνικής ζωής. Το άμεσο συμφέρον της χώρας μας είναι η υλοποίηση των Έξι Πυλώνων που προανέφερα.

Υπάρχει επομένως έξοχη σύμπτωση εθνικών συμφερόντων Γερμανίας και Ελλάδος, πέραν των γελοιότητων του Ευρωπαϊσμού. Και σε αυτή τη βάση του άγιου συμφέροντος θα συνετελείτο παραγωγική συνάντηση της Καγκελαρίου με έναν Έλληνα Εθνικό Ηγέτη.

Ένας Έλληνας Εθνικός Ηγέτης ελεύθερος από τις δεσμεύσεις του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας.

Αλλά ο Πίθηκος της Κατοχής πιθηκίζει αυτά που με κόπο του μαθαίνουν οι Κύριοι του. Και εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους εις καταστροφική βλάβη Ελληνικών αλλά και ουσιώδη ζημιά Γερμανικών συμφερόντων.

Επίκειται η θεία, κοσμική, και εθνική δίκη. Η διαδικασία έχει ήδη αρχίσει.